

πον, καὶ, ἐφ' ὅσον σημειοῦνται εἰς τὸν χάρτην, ἐξάπτουσι βαθυμεθὸν τὸν νοῦν, ὥστε δικαίως ἐρέεσθαι. ὅτι ὁ κάλαμος ἐνεργεῖ εἰς τὸν ἐγκέφαλον, καθὼς ὁ χάλυψ εἰς τὸν χάλικα.—ΑΝΘΟΔ. ΚΟΙΝΩΦ. ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΟΜΙΧΛΗ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

ΠΟΛΛΟΙ, δὲν ἀμφιβάλλομεν, ἔχουσιν ἐξ ἀκοῆς, ὅτι παχεῖα τις ὁμίχλη καλύπτει ἐνίοτε τὴν μεγάλην μητρόπολιν τῆς Ἀγγλίας, εἰς νύκτα τὴν ἡμέραν μετατρέπουσα, καὶ τὰς μυριάδας συγχέουσα τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων. Οὐδὲ καθ' ἡμέραν ὅμως, οὐδὲ κατ' ἔτος, παρίσταται τὸ φαινόμενον τοῦτο εἰς ὅλην αὐτοῦ τὴν ἑκτασιν καὶ δεινότητα συμβαίνει μόνον εἰς τινὰς ἰδιαιτέρους καιροὺς, ἐξαίρετως δὲ τὸν χειμῶνα, ὅποτε ὁ ἄνεμος φέρει τοὺς ψυχροὺς πυκνοὺς ἀτμοὺς ἀπὸ τῶν Γερμανικῶν ὠκεανῶν, καὶ συμμιγνύει αὐτοὺς μὲ τὸν καπνὸν τῆς μητροπόλεως.

Τὴν 23ην Δεκεμβρίου 1818, σκότος παχύτατον ἐκάλυψε τὸ Λονδίον. Ἡ πυκνότης τοῦ ἀτμοῦ δὲν ἦτο κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας τοσαύτη, ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ σημαντικὴν ἐνόχλησιν· ἀλλὰ βαθμηδὸν ἤϋξανεν ἡ σκοτία, καὶ εἰς τὸ μέρος τῆς μητροπόλεως, τὸ καλούμενον ἄστν (city), ὅπου ἡ ὁμίχλη εἶναι πάντοτε πυκνότερα, κατέστη ἀδύνατον, περὶ τὰς τέσσαρας μετὰ τὴν μεσημβρίαν, νὰ διακρίνῃ τις ἀντικείμενα εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν. Αἱ εἰς τὸ μέσον τῶν ὁδῶν κινούμεναι ἄμαξαι δὲν ἐβλέποντο ἀπὸ τὰς πλευρὰς, καὶ οἱ ἐπὶ τούτων πεζοὶ διαβάται ἐλάμβανον ὀλιγοτάτην βοήθειαν ἐκ τῶν εἰς τὰ παράθυρα φώτων, ἢ τῶν φανῶν, ἐπειδὴ τὰ πλεῖστα τῶν ἐργαστηρίων, ἐκ φόβου κλοπῆς, ἦσαν κεκλεισμένα, καὶ οἱ φανοὶ δὲν παρεῖχον εἰμὴ ὀλίγον τι ἀμυδρὸν φῶς, ὅρατόν μόνον ἀφοῦ τις ἐφθανε πολλὰ πλησίον. Οἱ ἡνίοχοι κατέβαινον ἀπὸ τὰς ἁμάξας διὰ νὰ ὀδηγῶσι τοὺς ἵππους αὐτῶν, καὶ πολυάριθμοι λαμπαδοῦχοι παῖδες προσέφερον βοήθειαν· ἀλλὰ μὴ ὅλην τὴν φροντίδα καὶ προφυλάξιν, οἱ διαβάται, καὶ οἱ πεζοὶ καὶ οἱ διερρήλατοι, σπανίως εὑρίσκον τὸν δρόμον, καὶ ἵπποι καὶ ἁμαξὶ πολλὰκις ἐξέκλινον ἀπὸ τοῦ μέσου εἰς τὰ πλευρὰ τῶν ὁδῶν, μέγαν εἰς τοὺς πεζοὺς διαβάτας ἐπιφέροντες κίνδυνον.

Φοβερὰ ταραχὴ ἐγένετο εἰς τὰς ὁδοὺς· οἱ μὲν ἔκραζον ἀπὸ τρόμου, αἰφνης βλέποντες ἐπερχόμενον ἵππον ἢ ἁμαξάν· οἱ δὲ ἐφώναζον εἰς ἄλλους νὰ προφυλαχθῶσιν, ἢ ἀνησυχῶς ἡρώτων περὶ τοῦ δρόμου τῶν πολλοὶ ἐσφύριζον, καὶ τινες ἐτραγώδουν, διὰ νὰ γνωρισθῇ πρὸς ἅπαντας ἡ πλησίασίς των. Διάφοροι ἐγκατέλειπον τὰς ἁμάξας των, καὶ οἱ ἡνίοχοι, ἀγνοοῦντες ποῦ εὑρίσκοντο, ἐστάθησαν περιμένοντες. Διαφόρους ποσότητες, ἀπὸ δύο ἡμισυ ἕως δέκα σιλλίνια, ἐλάμβανον οἱ λαμπαδοῦχοι παῖδες διὰ νὰ ὀδηγήσωσιν ἐν ἁμαξίῳ εἰς μίαν μόνην ὁδόν. Ἀλλ' ἡ παρουσία καὶ ἡ ἐπιβρόχῃ τῆς πυκνῆς ταύτης τῶν ἀτμῶν συσσωρεύσεως δὲν ἦτον ἐπαισθητὴ μόνον ἔξω τῶν οἰκῶν. Εἰς τὰ θέατρα, οἱ ἐπὶ τῆς ἀκηνῆς ὑποκριταὶ δυσκόλως

ἐβλέποντο ὑπὸ τοῦ ἀκρατηρίου· καὶ ἰδιαιτέροι δὲ οἴκοι, μολοντοὶ κλειστοί, καὶ καλῶς ἐφωδιασμένοι ἀπὸ πυρᾶ, ἦσαν πλήρεις καὶ ἄμαυροί. Μεταξὺ τῶν ἑνδεκα ὅμως καὶ δώδεκα τῆς νυκτὸς ὁ κρότος τῶν ἁμαξῶν, αἵτινες εἶχον ἀναλάβει τὴν δύναμιν τοῦ κινεῖσθαι, ἐφανέρωσε τὴν διάλυσιν τῆς ὁμίχλης, καὶ μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἡ μητρόπολις παρίστανε τὸ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν σύνθεσις αὐτῆς φαινόμενον. Πολλὰ, πάμπολλαι χιλιάδες, τοὺς ὑπόους εἶχεν εὑρεῖν ἡ ὁμίχλη μακρὰν τῶν ἰδίων, ἠδυνήθησαν τότε μόνον νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς ἀνησύχους καὶ πεφοβισμένας οἰκογενείας των.

Τὸ σκότος τοῦτο, ἐνόσω διήρκει, ἦτο χρυσὴ εὐκαιρία διὰ τοὺς κλέπτας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ δὲν ἡμέλησαν νὰ ὠφεληθῶσι. Τολμηρὰ τις συμμορία ἔπραξε τὰ πάνθ' ἐκείνα ἀτιμωρητί. Περὶ τὰς πέντε μετὰ τὴν μεσημβρίαν, κυρίαι τινὲς ἐμίσθωσαν λαμπαδοῦχον παῖδα νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὰς ὀλίγον τι διάστημα. Ἀρχεῖος δὲ τις, καὶ αὐτὸς λαμπαδά κρατῶν ἐκ πίσσης, ὤρμησε μεταξὺ των, καὶ κατετάραξεν αὐτάς. Τῆς μιᾶς ἄναψε τὸ φόρεμα· ἐσθυσαν δ' αὐτὸ τρέξαντες οἱ διαβάται. Εἰς τὴν σύγχυσιν, ἥτις ἐγένεν ἐξεπίτηδες διὰ νὰ εὐκολύνῃ τὴν ἀρπαγὴν, ἔχασε τὸν Βόαν τῆς* μίᾳ ἐκ τῶν κυριῶν, καὶ ἄλλα διάφορα πράγματα πολλοὶ ἄλλοι ἐκεῖ παρευρεθέντες. Πολλὰ ἁμαξί, πρὸς ἀλλήλας συγκρουσθεῖσαι, κατεβραυσθήσαν, καὶ διαφόρους δυστυχεῖς, ἐκ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο πλευρὸν τῆς ὁδοῦ μεταβαίνοντας, ἢ κατεπάτησαν ἵπποι, ἢ προσέβαλον καὶ ἐθανάτωσαν ἁμαξί.

Αὗται καὶ ἄλλα πολλὰ τούτων ὅμοια συμφοραὶ συνοδεύουσι τὰς ὁμίχλας τοῦ Λονδίνου. Ἀναριθμητοὶ ληστεῖαι ἐγέναν καὶ εἰς ἐργαστήρια καὶ εἰς οἴκους. Κλέπται ἔμβαινον εἰς ἀποθήκας, ἐπροφασίζοντο ὅτι θέλουν ν' ἀγοράσωσί τι, καὶ ἀρπάζοντες τὸ τυγχάνον πολυτιμότερον, ἐξήρχοντο. Ἀφοῦ δ' ἅπαξ ἔμβαινον εἰς τὴν ὁμίχλην, ἦτο μάταιον νὰ τοὺς καταδιώξῃ τις. Συντόμως εἰπεῖν, ἡ τοιαύτη ὁμίχλη δικαίως λογίζεται σπουδαιότατον δυστύχημα.

ΚΑΘΑΡΟΣ ΑΗΡ.

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ Ἄγγλος ἱατρὸς Δαρουίνος τόσον ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν εἶχε περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ καλοῦ αἵρος, ὥστε, μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐν χειρὶ πανηγύρεως, ἀναβάς ἐπὶ τινος πίθου εἰς τὴν κόμην Δέρβην, ὠμίλησε πρὸς τοὺς κατοίκους ὡς ἐπομένως·— «Ἄνδρες Δερβαῖοι, συμπολιταί, ἀκούσατέ με! Γνωρίζω ὅτι εἴσθε εὐφυεῖς καὶ φιλόπονοι. Μὲ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου πορίζεσθε τὰ ἀναγκαῖα, καὶ ζωτροφεῖτε τὰς οἰκογενείας σας· ἂν ὅμως σᾶς εὕρῃ νόσος, τότε γίνεσθε διόλου ἄχρηστοι. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἅπαντες γνωρίζετε· ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι τινὲς ἀπὸ σᾶς δὲν ἔμαθον ἀκόμη πῶς ἡ υγεία διατηρεῖται ῥωμαλέα· τοῦτο λοιπὸν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἀναπνεῖν ἀμολυντον αἶρα· διότι ἡ καθρότης τοῦ αἵρος ἀφανίζεται ὅπου πολλοὶ εὑρίσκονται συνηθροισμένοι· τὰ ἐκ τοῦ

* Ὁ Βόας εἶναι περίβλημα τῶν ὤμων, βαρβαρικώτερον λεγόμενον Μπουᾶς.